

Bakalářská práce se zaměřuje na problematiku zobrazení exotického prostoru v staročeském cestopisu a rytířském románu v kontextu středověké myšlení. Zajímá nás, jak se obecný pohled na prostor a svět promítal do literatury a zda se od sebe liší obraz neznámého a tajemného v dílech stojících na reálném podkladu a beletrii. Teoretická základna práce mapuje představy středověkého člověka o Zemi a exotickém prostoru (kapitola 1) a stručně charakterisuje začlenění žánrů, reflektující cestu individua v prostoru, do kontextu české literatury přelomu 14. a 15. století (kapitola 2). V analytickém rozboru pak jsou porovnávány dvě díla cestopisná (Milion a Cestopis tzv. Mandevilla) a dva rytířské romány (Vévoda Arnošt a Kronika o Bruncvíkovi) z hlediska zobrazení cesty (kapitola 3) a exotického prostoru (kapitola 4). Na jeho konstrukci se podílí obraz krajiny, založený na protipólech líbezných a nebezpečných oblastí (podkapitola 4.1), reálná i fantastická fauna a flóra (podkapitola 4.2) a exotičtí lidé a lidská monstra (podkapitola 4.3), jejichž deformace tělesné odrážející jejich odlišný život. Poznatky z konfrontace výsledků analýzy a teoretického základu shrneme v závěru.